

Годі ображатися!

Уранці після смачного сніданку Наталка швиденько зібралася на прогулянку. На дитячому майданчику їй мав чекати товариш Сашко. Ще вчора ввечері вони домовилися, що наступного дня зустрінуться знову і закінчать будувати величезний піщаний замок з багатьма тунелями і вежами. А потім ще в піжмурки зіграють і на гойдалці покатаються.

Наталка радісно вибігла у двір... Та вмить зупинилася. Біля пісочниці стояв Сашко, але не сам, а з якоюсь дівчинкою.

«І з ким це, цікаво, Сашко без мене грає?» — стала міркувати, уважно прислухаючись до їхньої розмови.

— Ось тут буде головна вежа, а тут треба з паличок зробити міст через рівчак, щоб лицарі на конях могли в замок потрапити, — Сашко, по-діловому поводячи рукою, розповідав незнайомій дівчинці про будівництво.

— А можна я з камінців вікна в замку зроблю? А ще посаджу навколо квіточки? — зацікавлено розпитувала незнайомка.

Наталка, підійшовши зовсім близько, кинула на пісок відерце і сердитим голосом запитала:

— Що це за дівчинка? Чому ти їй розповідаєш про наш замок?

Сашко усміхнувся:

— Знайомся, Наталко, це Софійка. Вона живе неподалік. І хоче разом з нами гратися.

Наталочці це зовсім не сподобалося, бо свого найкращого друга «ділити» ні з ким не хотілося.

— Обирай: або зі мною будеш гратися, або ж із цією... Софійкою! — схрестивши руки на грудях, дівчинка ображено відвернулася.

Сашко засмутився. На мить опустив погляд, щось обмірковуючи, а потім відповів:

— Я не хочу обирати, хочу дружити з вами обома!

